

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
ex vojarna Sv. Križ,
Dračevac Split

Pr-120/2016

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu ovog suda Jeleni Kvarantan Karuza, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ive Bućana iz Splita, Ostravska 3, OIB: 76689754975, zastupan po pun. Rikardu Pavloviću, odv. u Splitu, protiv tuženika Adriatic d.d. Split, Branimirova obala 8, OIB: 31076464103, zastupan po pun. Ivanu Topiću, odv. u Splitu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 17. travnja 2018. god. u nazočnosti pun. tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, a po objavi presude dana 28. rujna 2018. godine,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nedopuštena tuženikova Odluka o otkazu tužiteljevog Ugovora o radu od 03. listopada 2005.

II. Utvrđuje se kao neprijeporna i osnovana tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 2.170.211,67 kn.

III. Nalaže se tuženiku da u roku od 8 dana po pravomoćnosti ove presude, naknadi tužitelju parnični trošak u iznosu od 218.062,50 kuna sa zateznim kamatama za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskih trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a koje na isti iznos teku od dana donošenja presude pa do isplate.

Obrazloženje

U tužbi koja je podnijeta dana 15. studenog 2005. navodi se da je tužitelj bio djelatnik tuženika, kojem je tuženikovom odlukom broj 266/96 od 12. studenog 1996. otkazan Ugovor o radu. Nakon provedenog postupka presudom broj IVP-453/04, koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Splitu broj GŽ-358/05 od 6. travnja 2005., ovaj sud je utvrdio nedopuštenim spomenuti otkaz, te da je naložio tuženiku, pored isplate izgubljene zarade, da vrati tužitelja na rad, te ga rasporedi na radno mjesto okvira njegove stručne spreme. Tuženik da usprkos pokrenutom ovršnom postupku temeljem navedenih presuda nije postupio sukladno nalogu suda, te da nije rasporedio tužitelja na radno mjesto u okviru njegove stručne

spreme, već da je dana 3. listopada 2005. donio odluku-izvanredni otkaz ugovora o radu, sukladno kojem je tužitelju prestao radni odnos kod tuženika. Tužitelj da je u zakonskom roku protiv navedene odluke dana 17. listopada 2005. podnio zahtjev za zaštitu prava, a tuženik da o istom nije donio nikakvu odluku. Tuženikova odluka da je nezakonita obzirom na navedene činjenice, te da je razvidno da je ista donesena nakon proteka roka u kojem je bilo moguće izvanredno otkazati ugovor o radu.

U odgovoru na tužbu tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Ističe da je u cijelosti postupio po pravomoćnoj presudi Općinskog suda u Splitu br. IVP-453/04 i tužitelja vratio na posao u okviru visoke stručne spreme. Dopisom od 3. kolovoza 2005. tuženik da je pozvao tužitelja da se dana 8. kolovoza 2005. vrati na posao i da je tog dana tužitelj došao na posao i da mu je tuženik uručio potvrdu o sklopljenom ugovoru o radu za radno mjesto recepcionar, koju potvrdu da je tužitelj potpisao i istog dana počeo s radom. Dana 16. kolovoza 2005. tužitelj da je izvijestio tuženika o izostanku s posla zbog zdravstvenih razloga koji izostanak da opravdava od dana 10. kolovoza 2005. Nakon toga tužitelj da nije dostavio doznake za bolovanje niti da se javljao tuženiku kao poslodavcu, pa da je tuženik o tome zatražio podatke od tužiteljeve liječnice, koja je svojim dopisom od 23. rujna 2005. izvijestila tuženika da tužitelj nije na bolovanju od 10. kolovoza 2005. godine, te da je tužitelju po primitku obavijesti otkazan ugovor o radu.

U dokaznom postupku sud je pregledao Odluku o otkazu Ugovora o radu od 3. listopada 2005., zahtjev za zaštitu prava od 3. listopada 2005., potvrdu o primitku pošiljke, presudu IVP-453/04 od 24. svibnja 2004., presudu Županijskog suda u Splitu od 6. travnja 2005., presudu IVP-2157/05 od 27. ožujka 2013., dopunsko vještvo u predmetu IVP-2157/05, obavijest tuženika od 3. kolovoza 2005., Potvrdu o sklopljenom ugovoru o radu od 8. kolovoza 2005., obavijest-potvrdu o zdravstvenom stanju tužitelja od 23. rujna 2005., primanja djelatnika, prijavu HZZO-a od 8. kolovoza 2005., prijavu HZMO-a, radnu knjižicu tužitelja, izvadak iz sudskog registra za tuženika, katalog poslova, potvrdu o visini dohotka, Pravilnik o radu, odluku o izmjenama i dopunama Pravilnika o radu, rješenje fine od 5. rujna 2013., rješenje HZMO-a od 17. ožujka 2008., rješenje Trgovačkog suda u Splitu od 30. rujna 2015., vještvo stalnog sudskog vještaka Milenka Galiota od 8. svibnja 2008., dopunsko vještvo vještaka Galiota od 5. prosinca 2008., vještvo vještaka Galiota od 9. svibnja 2014., vještvo stalnog sudskog vještaka Vladimira Krkleca od 13. siječnja 2015., dopuna vještva vještaka Vladimira Krkleca od 10. siječnja 2015., proveo dokaz saslušanjem tužitelja i zz tuženika Maria Krželja, te svjedoka Vinka Tabaka, Mile Brkljača, Anđele Radmilo, Bogdana Nerlovića i Ksenije Matošić.

Tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

Među strankama nije sporno:

- da je tužitelj temeljem Ugovora o radu zaključenim s tuženikom Adriatic d.d. Split od 29. ožujka 1996. zaključio radni odnos za obavljanje poslova direktora društva, a da mu je plaća bila ugovorena prema Ugovoru o obvezama, ovlaštenjima i plaćanju rada direktora društva Adriatic d.d., Split od 30. studenog 1995.,
- da je tuženik 12. studenog 1996. donio odluku o otkazu ugovora o radu tužitelju, protiv koje odluke je tužitelj podnio tužbu pod brojem IVP-453/04, a kojom presudom od 24. svibnja 2004. je utvrđen nedopušten otkaz ugovora o radu,
- da radni odnos tužitelja nije prestao s nalogom tuženiku da vrati tužitelja na posao i rasporedi na radno mjesto u okviru njegove stručne radne spreme,
- istom odlukom naloženo je tuženiku da izgublenu zaradu tužitelja od studenog 1996. do veljače 1999. isplati, a koja presuda je potvrđena presudom Županijskog suda u Splitu broj GŽ- 358/5 od 6. travnja 2005., a i odbijena je revizija tuženika Rev-588/05 Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 2. kolovoza 2006.,

- da je tužitelj dana 3. listopada 2005. donio odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu tužitelju kojom da je tužitelju ponovno prestao radni odnos kod tuženika, da rješenjem Trgovačkog suda u Splitu od 8. svibnja 2015. otvoren stečajni postupak nad tuženikom.

Kao sporno ostalo je za raspraviti:

- da li je nedopuštena tuženikova Odluka o otkazu ugovora o radu od 3. listopada 2005., te da li je tuženik prije otkazivanja ugovora o radu postupio po pravomoćnoj presudi ovog suda IVP-453/03, te tužitelja vratio na posao na radno mjesto sukladno sudskoj odluci,
- da li je osnovana tužiteljeva tražbina prema tuženiku s osnova isplate naknade plaće za razdoblje od svibnja 2005. pa zaključno do 31. prosinca 2007., u iznosu od 2.170.211,67 kn.

Na okolnost da li je nedopuštena tuženikova odluka o otkazu ugovora o radu od 3. listopada 2005., te da li je tuženik prije otkazivanja ugovora o radu postupio po pravomoćnoj presudi ovog suda IVP-453/03, te tužitelja vratio na posao na radno mjesto u okviru njegove stručne spreme, izveden je i dokaz saslušanjem tužitelja te svjedoka Vinka Tabaka, Mile Brkljače, Anđele Radmilo, Bogdana Nerlovića, Maria Krželja i Kseniju Matošić.

Tužitelj u svom iskazu navodi da tuženik nije ispoštovao ono što je presudom IVP-453/04 bio obavezan, te da je zbog toga bio prinuđen pokrenuti i ovršni postupak pred ovim sudom. U ovršnom postupku da je tuženik tvrdio da su nastupile okolnosti iz čl. 48 toč. 5. Ovršnog zakona i da nema radnog mjesta u okviru stručne spreme tužitelja na koje bi ga mogao zaposliti. Ujedno ističe da za radno mjesto recepcionara nikada nije dobio ugovor, da je to izmišljeno radno mjesto, a da mu tuženik otkazuje ugovor za to radno mjesto. Navodi da je po pozivu tuženika od 8. kolovoza 2005. taj dan i došao raditi, te da je pitao šefa recepcije da mu da ugovor o radu, isti da je rekao da ga nema, te da mu je dao potvrdu o sklopljenom ugovoru o radu, koji primatak da je potpisao, te da je nakon toga primio potvrdu ali da ugovor nije sklopio, te da za poslove recepcionara nije ni bio osposobljen. Ističe da je inzistirao da se zabilježi taj njegov dolazak na posao, te da je šef recepcije i potvrdio taj njegov dolazak. U tijeku razgovora s Vinkom Tabakom da ga je upitao što je s njegovim zdravstvenim i mirovinskim osiguranjem i da mu da prijavu o zdravstvenom osiguranju, što da je on odbio, te da je tuženik naknadno HZZO predao prijavu zdravstvenog osiguranja što da se vidi iz prezentata od 18. kolovoza 2005. Ističe da je bio ljut i povrijeđen zbog tuženikova ponašanja i da je u tom trenu osjećao strahovite zdravstvene tegobe, da nije imao zdravstvenu iskaznicu pa da se nije mogao javiti običnom liječniku, već da je otišao na Hitnu pomoć, nakon što su mu oni pružili zdravstvenu skrb i dali odgovarajuće medikamente i napravili odgovarajuće nalaze, te da je potvrdu njegove izočnosti poslao tuženiku. Ističe da u tom trenutku nije bio radnik tuženika, jer da tuženik nije postupio u skladu s zakonskim propisima. Nadalje navodi da nikakav Ugovor o radu nije vidio niti sklopio s tuženikom, te da nije primio nikakvu naknadu plaće za ovaj period koji je upisan u radnu knjižicu. Ujedno navodi da je za radno mjesto recepcionara potrebno znanje bar 2 jezika, što da on nema, te smatra da bi bolje bilo da ga je tuženik stavio na radno mjesto vratara, jer da sa VSS to može biti i ne treba poznavati strane jezike, te ujedno ističe da nije točno da tuženik nije imao slobodnih mjesta kao direktora hotela ili direktora agencije na koja ga je mogao rasporediti.

Svjedok Vinko Tabak u svom iskazu navodi da je tijekom 2005. radio kod tuženika kao voditelj pravnih i kadrovskih poslova, te da i danas radi na tom radnom mjestu. Ističe da mu je poznato da je tužitelj bio radnik tuženika kod kojeg da je prvo radio na radnom mjestu direktora, međutim da je tužitelju otkazan Ugovor o radu za to radno mjesto još 1996. godine. Predmetna odluka da je sudskom presudom utvrđena nedopuštenom, pa da je tuženik postupajući po toj presudi 3. kolovoza 2005. pozvao tužitelja da se vrati na rad. Sukladno toj odluci da je tužitelj trebao biti vraćen na rad kod tuženika na radno mjesto visoke stručne spreme, te da je on sukladno tome pozvao tužitelja pisanim putem da se javi na radno mjesto recepcionara I., a na koje radno mjesto će početi raditi 8. kolovoza 2005. Također navodi da

je pripremio i pisanu potvrdu o sklopljenom ugovoru o radu između tuženika i tužitelja za radno mjesto recepcionara I., a tekst potvrde da je dao šefu recepcije Mili Brkljači da preda tužitelju kad dođe na rad. Tužitelj da je tog dana 8. kolovoza 2005. došao na rad i da je te prigode potpisao Potvrdu o sklopljenom ugovoru o radu, te da je istu vratio Brkljači, a on je predao njemu. Tužitelj da tog dana nije radio do isteka svog radnog vremena, a već sutradan da je došao u kadrovsku službu tuženika tražeći da mu se napravi Ugovor o radu za radno mjesto recepcionara I. budući da je smatrao da Potvrda o sklopljenom ugovoru nema pravnu valjanost. Ističe da je on to pristao napraviti i rekao tužitelju da pričeka, međutim da isti to nije uradio i da ga on više nije vidio, te da kod tuženika u vrijeme povratka tužitelja nije bilo drugo odgovarajuće radno mjesto na koje bi ga mogli rasporediti. Ujedno navodi da je tužitelju 2005. otkazan ugovor o radu za radno mjesto recepcionara I. i to zbog njegovog neopravdanog izostanka s posla. Tužitelj da se nakon 9. kolovoza 2005. više nije pojavljivao kod tuženika, niti da se istom javljao, već da je tek 16. kolovoza 2005. poslao tuženiku potvrdu Hitne pomoći u kojoj da je bilo navedeno da tužitelj zbog problema s kralježnicom nije sposoban za rad od 10. kolovoza 2005., te da nakon toga nije dostavio nikakvu doznaku iz koje bi bilo razvidno da je isti bio na bolovanju. Što se tiče otkazivanja ugovora o radu tužitelju tuženik da se savjetovao sa sindikalnim povjerenikom Bogdanom Nerlovićem. Protiv Potvrde o sklopljenom Ugovoru o radu tužitelj da nije uložio nikakav prigovor, te da je prijavljen na HZZO i HZMO kao radnik tuženika 18. kolovoza 2005., a u toj prijavi da je evidentiran kao osiguranik tuženika počev od dana 8. kolovoza 2005.

Svjedok Mile Brkljača u svom iskazu navodi da je bio zaposlenik tuženika od 1963. pa do 31. prosinca 2005., a 2005. da je radio kao šef recepcije. Ističe da mu je poznato da je tužitelj kod tuženika radio na radnom mjestu direktora, te da mu je otkazan Ugovor o radu za to radno mjesto, međutim kako je ta odluka o otkazu utvrđena nedopuštenom da se tužitelj vratio na rad u kolovozu 2005. Predmetnog dana kada se tužitelj trebao vratiti na posao da mu je Vinko Tabak donio tekst Ugovora o radu da ga preda tužitelju na potpis i to upravo za radno mjesto recepcionara I. Tužitelj kad je došao da je to potpisao i da je on taj ugovor predao Vinku Tabaku. Sutradan da tužitelj više nije dolazio na svoje radno mjesto, već da ga je sreo u prolazu u prostorijama tuženika, te da mu je rekao da ide u pravnu službu. Ujedno navodi da je kod tuženika tijekom 2005. radilo 6 recepcionara i on kao šef recepcije, te da su radili u tri smjene i da se takav broj nije mijenjao godinama. Ističe da Ugovor o radu koji je predao tužitelju da ga nije pročitao, već da je samo vidio prvu stranu u kojoj da je bilo naznačeno da će se tužitelj rasporediti na radno mjesto na recepciji, te da nije vidio je li tužitelj taj ugovor potpisao. Nadalje navodi da je on vodio evidenciju radnog vremena, te da je za tužitelja za mjesec kolovoz 2005. pod rednim brojem 16. upisao samo njegovo prezime i da je tu čitavu rubriku ostavio praznu, čekajući doznake za bolovanje, a da iako je tužitelj dana 8. kolovoza 2005. radio, da to nije evidentirao jer da je predmetnog dana radio samo 4 sata.

Svjedokinja Anđela Radmilo u svom iskazu navodi da je zaposlenik tuženika od 1981, te da radi na radno mjesto kurira. Ističe da joj je poznato da je tužitelj bio direktor i da je dobio otkaz, te da je tužitelj po povratku na rad kod tuženika trebao raditi na recepciji, međutim da ga ona nikada nije vidjela da to radi. Navodi da je bila prisutna i verbalnom sukobu između tužitelja i Vinka Tabaka koji se odvijao u prostorijama kadrovske službe, da je tužitelj tražio od njega neke papire, na što da mu je Tabak rekao da će mu dati da pričeka, tužitelj da je prvo sačekao, a tada napustio prostoriju i da se ne može sjetiti je li mu Tabak dao ikakve papire.

Svjedok Bogdan Nerlović u svom iskazu navodi da je radnik tuženika od 1980. u tehničkoj službi, a da je 2005. bio sindikalni povjerenik. Ističe da mu je poznato da je tužitelj bio direktor tuženika i da je istome otkazan Ugovor o radu, te da je donijeta sudska odluka kojom da je određeno da se tužitelj vrati na posao. Ujedno navodi da se tužitelj 2005. vratio na rad te da je trebao raditi kod tuženika kao recepcionar. Navodi da je tužitelj uistinu i došao

na posao i radio par dana kao recepcionar, za što da tužitelj nije bio sposoban jer da nije znao jezike i da nije imao iskustva, a da je zatim otišao na bolovanje. Tijekom bolovanja tužitelj da je jedne prigode došao u prostorije tuženika gdje da je imao jedan verbalni sukob sa pravnikom Vinkom Tabakom, a čemu da je i on prisustvovao. Tužitelj da je te prigode tražio od Tabaka nekakvu potvrdu, na što da mu Tabak ništa nije rekao i da je tužitelj tražio da mu tuženik da zdravstvenu knjižicu kako bi mogao ostvariti prava tijekom bolovanja, te da je tada nastao sukob između njih jer da mu je Tabak rekao da će mu zdravstvenu knjižicu dati kad on to hoće, a ne kad tužitelj to traži. Tužitelj da je te prigode rekao da se tražilo od njega da potpiše nekakvu potvrdu, iako mu nisu uručili novi ugovor o radu. Tuženik da mu se obratio dopisom, u kojem da ga je obavijestio o namjeri otkazivanja Ugovora o radu, a da se on glede tog dopisa nije očitovao, već da je kontaktirao tužitelja i pitao ga hoće li prigovarati odluci o otkazu, a da je tužitelj u tom periodu bio na bolovanju. Ujedno navodi da mu nije poznat sadržaj kao ni činjenica je li zaključen ugovor o radu za radno mjesto recepcionara između tužitelja i tuženika. Nadalje navodi da je tužitelj po njegovom mišljenju bio osposobljen za radno mjesto direktora, jer da je isti bio financijski stručnjak, te ističe da je izmijenjenom sistematizacijom izvršena izmjena samo glede potrebne stručne sprema za radno mjesto financijskog direktora i to na način da je umjesto tražene visoke stručne sprema sada tražena srednja stručna sprema.

Svjedok Mario Krželj u svom iskazu navodi da je direktor tuženika od 1996., te da je na to radno mjesto došao nakon što je Nadzorni odbor smijenio tužitelja s funkcije direktora. Ističe da mu je poznato da je tužitelju otkaz koji mu je dan 1996. utvrđen nedopuštenim, te da je tuženik sukladno sudskoj presudi tužitelja morao vratiti na rad. Ističe da je on tada odlučio da se tužitelj rasporedi na radno mjesto na recepciji, budući da je to radno mjesto odgovaralo stručnoj spremi i sposobnostima tužitelja, te da su sva ostala radna mjesta bila zauzeta. Posao recepcionara da je tužitelj radio svega 3 sata, a zatim da je otišao s radnog mjesta, te da se više nije vraćao na rad. Navodi da je tužitelj tuženiku poslao potvrdu Hitne pomoći, međutim da nije dostavio nikakve liječničke doznake. Glede otkazivanja ugovora o radu tužitelju, tuženik da je zatražio suglasnost od sindikata, odnosno od povjerenika Bogdana Nerlovića, te da je ta suglasnost i dana. Kod tuženika da je bio običaj da se radnicima prvo uruči potvrda o zaključenom ugovoru o radu, a tek kasnije da se s radnicima i zaključi ugovor o radu, te da je tako i tužitelju uručena predmetna potvrda o zaključenom ugovoru o radu.

Svjedokinja Ksenija Matošić u svom iskazu navodi da je bila radnica tuženika do travnja 2009., a kod istog da je radila na radnom mjestu samostalnog referenta nabave. Navodi da je tužitelj kod tuženika radio kao direktor i da mu je otkazan Ugovor o radu na tom radnom mjestu, međutim da se ne može sjetiti da li se on nakon tog otkaza vraćao na rad kod tuženika, te da su postojale česte razmirice između tužitelja i Vinka Tabaka.

Uvidom u spis ovoga suda pod brojem OVR-2520/05 radi vraćanja na rad i naplate novčane tražbine, a prema presudi ovoga suda pod brojem IVP-453/04, sud je donio Rješenje o ovrsi dana 15. lipnja 2005.g., a temeljem koje provedbe ovrhe je tuženik Adriatic d.d., dostavio u tom predmetu Potvrdu o sklopljenom ugovoru o radu od 8. kolovoza 2005.g., koja potvrda se nalazi priložena na strani 94. prilog B toga spisa, time da je ista Potvrda priložena i u ovom spisu (list spisa 2B) i nije potpisana od strane tužitelja koji je rukom ispisao primjedbe dana 8. kolovoza 2005.g., a sa kojim datumom je tuženik tužitelja prijavio na HZMO i HZZO na radno mjesto recepcionar I., s tim što je prijava predana dana 18. kolovoza 2005., a što sve navodi i sam tužitelj u svom iskazu.

Pregledom priloženog dijela Pravilnika o radu od 16. ožujka 1996.g. razvidno je da je sastavni dio toga Pravilnika Katalog radnih mjesta, te Tarifa poslova. Tako je uvidom u Katalog poslova od 22. travnja 2003.g. razvidno, da kod tuženika postoje sljedeća radna mjesta VSS i to šef općih, pravnih i kadrovskih poslova, direktor hotela Marjan, te šef financijsko računovodstvenih poslova, a prema Tarifi poslova od 22. travnja 2003.g. je za

direktora hotela Marjan predviđen koeficijent složenosti poslova i radnih zadataka sa 3.87, za šefa finansijsko računovodstvenih poslova koeficijent od 3.08, te za šefa općih, pravnih i kadrovskih poslova sa koeficijentom 3.

Uvidom u Odluku o izmjenama i dopunama Pravilnika o radu Kataloga poslova Adriatic d.d. od 27. lipnja 2005.g. pod čl. 7. u katalogu poslova pod rednim br. 25. naziva radnog mjesta recepcionar I kao posebni uvjeti za obavljanje poslova dodaje se potreba imanja VII i VI stupnja stručne sprema odn. VSS i VSSŠ, a koja odluka je stupila na snagu 6. srpnja 2005.g.

Analizom i ocjenom cjelokupnog dokaznog postupka, svih dokaza zajedno i svakog dokaza zasebno sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 112/93, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13 – u daljnjem tekstu ZPP), ovaj sud je utvrdio slijedeće. Tužitelju je nesporno tijekom ovršnog postupka ponuđen ugovor o radu za obavljanje poslova recepcionara I., što tuženik dokazuje Potvrdom o sklopljenom ugovoru o radu od 8. kolovoza 2005.g., ali ne i potpisanim Ugovorom o radu, to ovaj sud drži, Odluku o izmjenama i dopunama Pravilnika o radu, Kataloga poslova Adriatic d.d., koja je stupila na snagu 6. srpnja 2005.g., sve u vremenu unutar provođenja pravomoćne sudske odluke pod brojem IVP-453/04 u predmetu Općinskog suda u Splitu zavedenim pod brojem OVR-2520/05, a provociranim donesenim rješenjem o ovrsi od 15. lipnja 2005.g., sačinjenu isključivo za potrebe toga postupka, i to baš ciljanom izmjenom potrebne stručne sprema za obavljanje poslove recepcionara I. Ovo stoga, što je za recepcionara I. po katalog poslova od 22. travnja 2003.g. bila potrebna viša stručna sprema sa 3 godine radnog iskustva, koja stručna sprema je odlukom od 27. lipnja 2005.g., promijenjena na visoku i višu stručnu spremu.

Uz gred, izdavanje potvrde o zaključenom ugovoru o radu, te prijavom na nadležne HZZO i HZMO PS, po mišljenju ovog suda obzirom da istu potvrdu kao i da ugovor o radu tužitelj nije potpisao, ne bih značilo da je taj ugovor tužitelj i prihvatio, a što proizlazi i iz njegovog iskaza u kojem isti decidirano navodi da on nije zaključio ugovor o radu za obavljanje poslova recepcionara I., jer da za te poslove nije bio osposobljen, time da je tužitelj u tom predmetu naveo kako je u momentu vraćanja na rad tuženik imao adekvatno mjesto VSS kao direktora hotela ili direktora agencije.

Slijedom navedenog ovaj sud smatra kako tuženik nije dokazao da je postupio sukladno pravomoćnoj odluci suda IVP-453/04, te u činjeničnoj situaciji kada tuženik nije sa tužiteljem zaključio ugovor o radu za obavljanje poslove recepcionara I., samim time nezakonita je i nedopuštena Odluka o otkazu ugovora o radu od 3. listopada 2005., jer se istom otkazuje ugovor koji nije ni zaključen, stoga je valjalo u cijelosti usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu toč. I. izreke ove presude.

Sukladno tom utvrđenju ukazalo se neprihvatljivim izrađeno finansijsko vještvo po sudskom vještaku Milenku Galiotu koji je u svom vještvu od 8. svibnja 2008. na temelju dokumentacije koja mu je bila na raspolaganju i podataka utvrdio razlike bruto plaća, odnosno neisplaćene bruto plaće tužitelja u odnosu na ostvarene bruto plaće dviju usporednih radnica tuženika koje su radile na radnom mjestu recepcionar, dok kasnije dopune vještaka za izračun plaće direktora hotela Marjan nisu izrađene temeljem cjelovitih podataka, a do kojih vještak nije mogao doći, na što vještak i sam ukazuje u svom podnesku od 14. srpnja 2014.

Odredbom čl. 93. st. 3. Zakona o radu (Narodne novine broj 38/95, 54/95, 64/95, 17/01, 82/01, 114/03, 30/04 i 137/04- pročišćeni tekst dalje ZR) propisano je da radnik ima pravo na naknadu plaće za vrijeme prekida rada do kojega je došlo krivnjom poslodavca ili uslijed drugih okolnosti za koje radnik nije odgovoran, dok je stavkom 5. istog članka, propisano, da ako ovim ili drugim zakonom, drugim propisom, kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu

ili ugovorom o radu nije drukčije određeno, radnik ima pravo na naknadu plaće u visini prosječne plaće isplaćene mu u prethodna 3 mjeseca.

Kako iz katalogu raspoloživih poslova je razvidno da postojalo radno mjesto koje odgovaralo stručnoj spremi tužitelja i to baš direktor hotela Marjan, što je tuženik i potvrdio da je isto bilo upražnjeno u vrijeme kada je tuženik trebao biti vraćen na posao (dopis tuženika od 12. prosinca 2012.), ovaj sud smatra da bi tužitelju valjalo dosuditi naknade plaće za radno mjesto direktora društva Adriatic d.d., a ne direktora hotela Marjan, jer ga na to mjesto tuženik nije rasporedio iako je sukladno Pravilniku o radu tuženika, te kataloga poslova radnih mjesta sa tarifom poslova od 22. travnja 2003.g., to mogao učiniti jer je tužitelj imao odgovarajuću stručnu spremu kao i radno iskustvo. Stoga po ocjeni ovog suda tužitelj bi bio u cijelosti oštećen jedino isplatom razlike plaće koju bi primao kao direktor društva sa kojeg radnog mjesta je nezakonito smijenjen, a nije po tuženiku zaposlen na drugo odgovarajuće radno mjesto sukladno pravomoćnoj sudskoj odluci. Ovaj sud je uzeo u obzir da nije sporno da je Ugovorom o obvezama, ovlaštenjima i plaćanju direktora društva od 30. studenog 1995., u članku 10. tužitelju bilo ugovoreno da i u slučaju opoziva direktor zadržava pravo na plaću iz članka 4. istog za vrijeme trajanja ugovornog odnosa a koji je bio zaključen na neodređeno vrijeme. Kako je tužitelj od strane stečajnog upravitelja pribavio podatke o visini plaće koju u spornom periodu ostvario direktor društva Mario Krželj to je na zahtjev tužitelja izrađena po vještaku Krklecu dopuna vještva kao da je tužitelj radio kod tuženika na radnom mjestu direktora društva u spornom vremenskom periodu, a sve temeljem dokumentacije tuženika.

U svojoj dopuni vještva od 5. travnja 2017. vještak Vladimir Krklec je utvrdio da razlika između bruto plaće koju bi tužitelj ostvario radeći kod tuženika na radnom mjestu direktor društva Adriatic d.d. i primanja koja ja ostvario radeći kod tuženika u razdoblju od 18. svibnja 2005. do 30. prosinca 2007. Godine, iznosi 1.018.368,77 kn ili po mjesecima kako je to razvidno iz kolone broj 5. Tablice 1. koja je prilog dopune vještva.

Na prijedlog pun. tužitelja vještak Dalibor Krklec je u dopuni vještačenja od 11. prosinca 2017. izračunao i svotu kamata na bruto razlike plaće koje bi tužitelj ostvario na radnom mjestu direktor društva Adriatic d.d. utvrđene u dopuni vještačenja od 4. travnja 2017. godine u svoti od 1.018.368,77 kn, na datum otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom (08. svibnja 2015.) koja da iznosi 1.151.842,90 kn, kako je to razvidno iz Tablice broj 2. koja je prilog ove dopune vještačenja.

Na provedena financijska vještačenja po vještacima Vladimiri i Daliboru Krklec stranke nisu imali obrazloženih primjedbi pa ih ovaj sud u cijelosti prihvaća.

Dakle, radi svega gore navedenog ovaj sud smatra da bi tužitelja pripadala naknada razlike plaće koju je bi primao kao direktor društva sa kojeg radnog mjesta je nezakonito smijenjen u vremenskom periodu od 18. svibnja 2005. do 30. prosinca 2007., u iznosu od 1.018.368,77 kn, kao i dospjela kamata na tako utvrđenu bruto razliku plaće koja na datum otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom (08. svibnja 2015) po procjeni vještaka iznosi 1.151.842,90 kn, dakle ukupno 2.170.211,67 kuna, koliko je tužitelj i zatražio kao neprijepornu i osnovanu tužiteljeva tražbina prema tuženiku u stečajnom postupku, pa je valjalo usvojiti i toč. II tužbenog zahtjeva u cijelosti.

Odluka o parničnim troškovima temelji se na članku 154. stavak 1. i 155. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13, dalje: ZPP), te troškovi zastupanja po punomoćniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 142/12, 103/14 i 118/14). Kako tužitelj sve do podneska od 16. veljače 2016. nije precizirao visinu tužbenog zahtjeva ovaj sud je temeljem čl. 40. st. 5. ZPP odredio da je VPS do tada iznosio 50.000,00 kn, a od 16. veljače 2016. - VPS 2.170.211,67 kn.

Tužitelju je priznat trošak: za sastav tužbe 100 bodova, za zastupanje na ročištima: 3. listopada 2007., 8. studenog 2007., 19. prosinca 2007., 7. veljače 2008., 11. rujna 2008., 12. svibnja 2010., 7. veljače 2011., 18. svibnja 2011., 7. srpnja 2011., 4. listopada 2011., 17. studenog 2011., 6. travnja 2012., 18. svibnja 2012., 14. lipnja 2012., 17. srpnja 2012., 12. listopada 2012., 8. srpnja 2013., 14. listopada 2013., 18. prosinca 2013., 27. veljače 2014., 3. srpnja 2014., 10. rujna 2014., 26. studenog 2014., - za svako po 100 bodova, za pristup na ročišta: 5. studenog 2008., 29. kolovoza 2013., 10. lipnja 2014., 1. srpnja 2015., - za svako po 25 bodova, za pristup na ročišta 1. srpnja 2016., 22. veljače 2018., - za svako po 542,5 bodova, za sastav podneska od 10. listopada 2013., 6. lipnja 2014., - za svako po 100 bodova, za sastav podneska od 12. ožujka 2018. – 2170 bodova, za zastupanje na ročištu dana 6. veljače 2016., - 100 bodova (Tbr. 9. stavak 2. Tarife – 50 % -1085 bodova), za zastupanje na ročište 14. travnja 2016., 30. svibnja 2016., 28. ožujka 2017., 20. lipnja 2017., 20. lipnja 2017., 18. rujna 2017., 25. siječnja 2018., 12. ožujka 2018., 17. travnja 2018., - za svako po 1085 bodova, što ukupno iznosi 16.805 bodova. (vrijednost jednog boda s paušalom = 10,00 kuna), što iznosi 168.050,00 kuna + 25 % PDV-a daje iznos od 210.062,50 kuna.

Tom iznosu valjalo je pridodati materijalni trošak vještačenja u iznosu od 8.000,00 kuna, tako da je ukupno obistinjen trošak tužitelju 218.062,50 kuna.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Splitu, 28. rujna 2018.

Sudac:

Jelena Kvarantan Karuza, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove odluke može se izjaviti žalba Županijskom sudu u Splitu. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka u roku od 8 dana od dana primitka pismenog otpravka iste.

-za točnost otpravka-

ovlašteni službenik

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Splitu

KLAUZULA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: Pr-120/2016-31
Vrsta odluke: Presuda
Donositelj: Jelena Kvarantan-Karuza
Datum pravomoćnosti: 02.07.2019.
Datum ovršnosti: 16.09.2019.
Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti:

ZA TOČNOST OTPRAVKA-
OVLAŠTENI SLUŽBENIK: